

Věc C-743/23

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

4. prosince 2023

Předkládající soud:

Landessozialgericht für das Saarland (Německo)

Datum předkládacího rozhodnutí:

15. listopadu 2023

Žalobce a odpůrce v odvolacím řízení:

A

Žalovaný a navrhovatel v odvolacím řízení:

GKV-Spitzenverband

Předmět původního řízení

Povinnost mít zdravotní pojištění – Určení použitelného práva – Výkon výdělečné činnosti ve dvou nebo více členských státech – Zohlednění výdělečné činnosti vykonávané ve třetích státech

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Článek 267 SFEU

Předběžné otázky

1. Musí být čl. 13 odst. 1 nařízení č. 883/2004 ve spojení s čl. 14 odst. 8 nařízení č. 987/2009 vykládán v tom smyslu, že pro účely posouzení, zda je v členském státě vykonávána podstatná část činnosti, je třeba zohlednit všechny činnosti zaměstnance včetně jeho činnosti vykonávané ve třetích státech?

2. Nebo musí být čl. 13 odst. 1 nařízení č. 883/2004 ve spojení s čl. 14 odst. 8 nařízení č. 987/2009 vykládán v tom smyslu, že pro účely posouzení, zda je v členském státě vykonávána podstatná část činnosti, je třeba zohlednit pouze činnosti zaměstnance vykonávané v členských státech?

Uváděná ustanovení unijního práva

Dohoda mezi Evropským společenstvím a jeho členskými státy na jedné straně a Švýcarskou konfederací na straně druhé o volném pohybu osob (dále jen „DVPO“): článek 8 a článek 1 přílohy II

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 883/2004“): článek 13

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 987/2009“): články 14 a 16

Uváděná ustanovení vnitrostátního práva

Gesetz zur Koordinierung der Systeme der sozialen Sicherheit in Europa (zákon o koordinaci systémů sociálního zabezpečení v Evropě): § 2

Sozialgesetzbuch Fünftes Buch – Gesetzliche Krankenversicherung (zákoník sociálního zabezpečení, pátá kniha – Povinné zdravotní pojištění, dále jen „SGB V“): § 219a

Stručný popis skutkového stavu a řízení

- 1 Předmětem sporu je otázka, zda žalobce v období od 1. prosince 2015 do 30. listopadu 2020 podléhal povinnosti mít zdravotní pojištění v Německu, nebo ve Švýcarsku.
- 2 Žalobce, který má bydliště v Německu, byl v období od 1. prosince 2015 do 31. prosince 2020 zaměstnán ve Švýcarsku. Jeho zaměstnavatel jej zaměstnal jako exportního specialistu, aby vyhledával zákazníky přímo na místě a poskytoval jim tam poradenství, jakož i prováděl školení, semináře a degustace. Zákazníci se nacházeli převážně v zemích mimo Evropskou unii. Ve Švýcarsku a Německu obvykle pracoval 10,5 dne za čtvrtletí. Činnost v Německu spočívala v práci z domova vykonávané v místě bydliště žalobce. Žalobce pobíral svou měsíční odměnu za všechny činnosti dohromady, a aniž byla poměrně rozdělena podle místa výkonu činnosti.
- 3 Dne 19. listopadu 2015 se obrátil na žalovaného a uvedl, že je zaměstnán ve Švýcarsku a v Německu vykonává méně než 25 % své činnosti.

- 4 K 1. prosinci 2015 žalobce uzavřel zdravotní pojištění ve Švýcarsku. Dopisem ze dne 22. února 2016 [mu] Amt für Sozialbeiträge des Kantons Basel-Stadt (Úřad pro příspěvky na sociální zabezpečení kantonu Basilej-město, Švýcarsko) oznámil, že obdržel doklad o zdravotním pojištění a bere na vědomí, že žalobce ve Švýcarsku v souladu s dvoustrannými dohodami (pojistné stanovené pro Německo v rámci pojistných programů pro osoby s bydlištěm ve státech EU/ESVO) uzavřel povinné pojištění podle [Krankenversicherungsgesetz (zákon o zdravotním pojištění), zkráceně „KVG“].
- 5 Rozhodnutím ze dne 18. srpna 2016 žalovaný s odvoláním na článek 13 nařízení č. 883/2004 konstatoval, že se na dotčený pracovní poměr, pokud jde o dobu od 1. prosince 2015 do 30. listopadu 2020, použijí německé právní předpisy sociálního zabezpečení, a vystavil příslušné potvrzení A1. Žalobce podle něj jako zaměstnanec obvykle pracuje ve dvou nebo více členských státech. Více než podstatná část zaměstnanecké činnosti je vykonávána ve státě jeho bydliště, tedy v Německu, v důsledku čehož se použijí německé právní předpisy sociálního zabezpečení.
- 6 Opravný prostředek, který proti tomuto rozhodnutí podal žalobce, žalovaný zamítl rozhodnutím o opravném prostředku ze dne 18. prosince 2020. Na skutkové okolnosti projednávané věci se podle něj použijí pravidla stanovená nařízením č. 883/2004 a nařízením č. 987/2009. Vzhledem k tomu, že se tato nařízení použijí výlučně v rámci oblasti jejich územní působnosti, jsou relevantní pouze činnosti vykonávané v zemích, které spadají do této oblasti působnosti. V tomto ohledu je v daném případě třeba vzít v potaz pouze podíly pracovní doby žalobce odpracované v Německu a Švýcarsku. V tomto kontextu žalobce vykonává podstatnou část zaměstnanecké činnosti ve státě bydliště.
- 7 Žalobce proti tomuto rozhodnutí dne 28. prosince 2020 podal žalobu.

Hlavní argumenty účastníků původního řízení

- 8 Žalobce uvedl, že doba jeho zaměstnání ve Švýcarsku zahrnovala období od 1. ledna 2015 do 31. prosince 2020 včetně. Při určení podstatné části pracovní doby je třeba vycházet nejen z pracovní doby odpracované v Německu a Švýcarsku, nýbrž naopak z jeho zaměstnanecké činnosti jako celku, tedy i činností vykonávaných ve třetích státech. Dále není zřejmé, že žalovaný v souladu s čl. 16 odst. 2 nařízení č. 987/2009 řádně informoval švýcarskou instituci [sociálního zabezpečení], v důsledku čehož napadené rozhodnutí nemůže mít závazný účinek. Mimoto byl po celou dobu zaměstnání ve Švýcarsku u orgánů sociálního zabezpečení veden jako osoba vykonávající zaměstnání zakládající povinnou účast na systému sociálního zabezpečení. Úřad pro příspěvky na sociální zabezpečení kantonu Basilej-město, pokud jde o žalobce, závazně konstatoval, že je jakožto příhraniční pracovník zapojen do systému zdravotního pojištění ve Švýcarsku (rozhodnutí ze dne 22. února 2016, které je podle čl. 5 odst. 1 nařízení č. 987/2009 závazné i pro žalovaného). Žalobce má za to, že

žalovaný ani nijak nezajistil, aby německé instituce sociálního zabezpečení provedly rozhodnutí ze dne 18. srpna 2016. Kromě toho se žalovaný nijak nesnažil skončit řízení o odvolacím prostředku v přiměřené lhůtě. Naopak se v něm po dobu čtyř let nepokračovalo. Na základě tohoto postupu žalovaného mohl žalobce spoléhat na to, že žalovaný netrvá na původním rozhodnutí.

- 9 Žalovaný uvedl, že jakožto instituce [sociálního zabezpečení] státu bydliště žalobce byl v souladu s čl. 16 odst. 2 nařízení č. 987/2009 ve spojení s § 219a SGB V příslušný přijmout rozhodnutí, které učinil. O svém rozhodnutí ze dne 18. srpna 2016 rovněž informoval švýcarskou instituci i vedlejší účastníci řízení.
- 10 Bundesamt für Sozialversicherungen (Spolkový úřad pro sociální pojištění, Švýcarsko) se sídlem v Bernu na žádost Sozialgericht (soud pro sociální záležitosti, Německo) uvedl, že rozhodnutí žalovaného o určení [použitelných předpisů sociálního zabezpečení] ze dne 18. srpna 2016 nebylo postoupeno příslušné švýcarské instituci, tedy Ausgleichskasse Basel-Stadt (vyrovnávací pokladna pro Basilej-město, Švýcarsko). S určením použitelných právních předpisů, které provedl žalovaný, souhlasí. Týká se minulého období a potvrzení A1 lze vydat i pro minulé období. Kromě toho má potvrzení A1 pouze deklaratorní povahu. Pokud potvrzení nebylo vydáno, určuje se relevantní status v oblasti sociálního zabezpečení podle obecných zásad stanovených nařízením č. 883/2004. Vzhledem k tomu, že Švýcarsko tedy bylo vyzooměno o určení použitelných právních předpisů provedeném žalovaným a je s ním srozuměno, není již skutečnost, že dané určení nebylo ve Švýcarsku v roce 2016 řádně zaregistrováno, relevantní. Vyrovnávací pokladna pro Basilej-město žalobci – z neznalosti dané skutkové situace a určení, k němuž dospěl žalovaný – již vydala potvrzení A1 pro dobu od 1. ledna 2019 do 31. prosince 2020, které dokládá použití švýcarských právních předpisů sociálního zabezpečení. Potvrdí-li se však určení německého práva, bude nutno prohlásit švýcarské potvrzení za neplatné a vrátit [zaplacené] příspěvky švýcarskému zaměstnavateli. Pro období od 1. prosince 2015 do 31. prosince 2018, jakož i od 1. ledna 2021 nebylo vyrovnávací pokladně předloženo žádné potvrzení A1 ani jí prostřednictvím švýcarského zaměstnavatele nebyla předložena žádost o vyslání.
- 11 Rozhodnutím ze dne 4. srpna 2022 Sozialgericht für das Saarland (soud spolkové země Sársko pro sociální záležitosti, Německo) zrušil rozhodnutí ze dne 18. srpna 2016 a uložil žalovanému, aby, pokud jde o zaměstnání žalobce u vedlejší účastnice řízení v období od 1. prosince 2015 do 31. prosince 2020, v souladu s článkem 13 nařízení č. 883/2004 ve spojení s článkem 16 nařízení č. 987/2009 určil, že se použijí švýcarské právní předpisy.
- 12 Jako odůvodnění v podstatě uvedl, že použitelnost švýcarského práva vyplývá z čl. 13 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004, tedy že se na žalobce vztahují právní předpisy členského státu, na jehož území se nachází sídlo podniku, který ho zaměstnává (v tomto případě Švýcarsko), protože žalobce v členském státě svého bydliště (v tomto případě Německo) nevykonává podstatnou část svých činností. Měl za to, že pokud z přibližně 65 dní výkonu činnosti za čtvrtletí na Německo

zbývá pouze 10,5 (sotva 1/6), nelze to již považovat za podstatné ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení č. 883/2004 a čl. 14 odst. 8 nařízení č. 987/2009.

- 13 Vyjde-li se z názoru žalovaného, že pro účely přiřazení k určitému právnímu řádu lze zohlednit pouze Švýcarsko a Německo s tam dosaženými podíly na zaměstnanecké činnosti, pak lze rozhodnutí podle čl. 16 odst. 2 nařízení č. 987/2009 rovněž přijmout jen ve vztahu k zaměstnanecké činnosti, která byla vykonána tam. Tento závěr však ani nelze dovodit ze znění čl. 13 odst. 1 a 3 nařízení č. 883/2004 a z čl. 14 odst. 8 nařízení č. 987/2009, ani není v souladu s jejich smyslem a účelem, kterým je dospět k určení právních předpisů použitelných na dané (jedno) zaměstnání. Výklad daných norem zastávaný žalovaným vede k nepřírozenému rozdělení jedné životní situace, v projednávané věci pracovního poměru. Ve stejném smyslu, jako bylo rozhodnuto v tomto případě, již rozhodl i Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) v rozsudku ze dne 19. května 2022, Ryanair (C-33/21, EU:C:2022:402). Orgánem příslušným k určení použitelných právních předpisů, ke kterému má dojít na základě rozhodnutí soudu, je žalovaný.
- 14 Žalovaný proti rozhodnutí soudu, které mu bylo doručeno dne 9. srpna 2022, podal dne 6. září 2022 odvolání.
- 15 Jako odůvodnění uvedl, že pravidla stanovená nařízením, a tudíž i právní důsledek určení [použitelných právních předpisů sociálního zabezpečení] se vztahují výlučně na činnosti spadající do oblasti působnosti uvedených nařízení. Pokud by si evropský normotvůrce přál, aby se v rámci posouzení podle článku 13 nařízení č. 883/2004 zohledňovaly činnosti vykonávané ve třetích státech, byla by v tomto ohledu přijata příslušná pravidla, která by se vztahovala i na ostatní situace upravené v článku 13 nařízení č. 883/2004.
- 16 Rozsudek ze dne 19. května 2022, Ryanair (C-33/21, EU:C:2022:402), se týká zvláštní situace, v níž se nachází letecký personál. Skutečnost, že dotčené osoby vykonávaly činnost ve státě, ve kterém dané nařízení neplatí, v něm není nikde zmíněna. Uvedený rozsudek tedy nemůže vést k objasnění této otázky. Další dva rozsudky (C-631/17, EU:C:2019:381 a C-372/20, EU:C:2021:962) poukázaly na skutečnost, že ani Soudní dvůr nemá ohledně této problematiky ustálený názor a dosavadní judikatura je rozporná.
- 17 Krom toho je žalovaný – v případě, že by na základě rozsudku ukládajícího mu příslušnou povinnost, určil, že se použijí švýcarské právní předpisy sociálního zabezpečení –, pokud je státem bydliště Německo, sice příslušný k určení použitelného práva, nikoli však k vystavení potvrzení A1 (je-li použitelné švýcarské právo). Postup stanovený v článku 16 nařízení č. 987/2009 stanoví, že se o tomto určení uvědomí příslušná švýcarská instituce a ta následně vystaví potvrzení A1. Dané určení je předně prozatímní a příslušná švýcarská instituce má v tomto případě právo vznést do dvou měsíců námitky. Příslušný švýcarský orgán by nebyl rozsudkem německého soudu vázán, neboť tento rozsudek mimo území Německa nemá žádné účinky. Jak je již známo, příslušný švýcarský orgán sdílí

názor žalovaného a zohlednění pracovní doby odpracované mimo oblast [územní] působnosti nařízení č. 883/2004 nepovažuje za možné. Je tedy třeba mít za to, že švýcarský orgán využije své možnosti vznést námitky.

- 18 Žalovaný navrhuje, aby předkládající soud zrušil rozhodnutí Sozialgericht für das Saarland (soud spolkové země Sársko pro sociální záležitosti) ze dne 4. srpna 2022 a žalobu zamítl.
- 19 Žalobce a vedlejší účastnice řízení navrhují, aby odvolání bylo zamítnuto. Oba hájí napadené rozhodnutí.

Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 20 Odpověď na otázku, kde se na žalobce ve sporném období od 1. prosince 2015 do 30. listopadu 2020 vztahovala povinnost mít zdravotní pojištění, závisí na správném výkladu článku 13 nařízení č. 883/2004 a článku 14 nařízení č. 987/2009. Určení použitelného práva v případě obvyklého výkonu výdělečné činnosti ve více členských státech se zakládá na článku 13 nařízení č. 883/2004, jehož prováděcí pravidla upravuje článek 16 nařízení č. 987/2009.
- 21 Článek 16 odst. 1 nařízení č. 987/2009 se použije proto, že žalobce vykonával činnost ve dvou členských státech, a to v Německu a Švýcarsku. DVPO tím, že v oddíle A své přílohy II v jejích různých zněních výslovně uvádí nařízení č. 1408/71 a č. 883/2004, rozšiřuje působnost těchto nařízení na Švýcarskou konfederaci, takže je Švýcarskou konfederaci třeba pro účely projednávané věci považovat nikoli za třetí stát, nýbrž za členský stát (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. září 2022, C-58/21, EU:C:2022:691, bod 38).
- 22 Příslušným orgánem ve smyslu čl. 16 odst. 1 nařízení č. 987/2009 je v Německu Bundesministerium für Arbeit und Soziales (spolkové ministerstvo práce a sociálních věcí). Toto ministerstvo určilo žalovaný GKV-Spitzenverband (ústřední svaz zdravotních pojišťoven systému zákonného zdravotního pojištění, Německo), [Deutsche Verbindungstelle – Krankenversicherung – Ausland (Německé kontaktní místo – zdravotní pojištění – zahraničí, zkráceně „DVKA“)] za instituci příslušnou pro určení použitelného práva podle čl. 16 odst. 2 nařízení č. 987/2009 v případech obvyklého výkonu výdělečné činnosti ve více členských státech, pokud má dotyčná osoba stejně jako v projednávané věci bydliště v Německu. Rozhodnutí je zdokumentováno vystavením potvrzení A1.
- 23 Podle čl. 16 odst. 2 první a druhé věty nařízení č. 987/2009 musí žalovaný neprodleně určit právní předpisy použitelné na žalobce s ohledem na článek 13 nařízení č. 883/2004 a článek 14 nařízení č. 987/2009.
- 24 Pokud jde o čl. 14 odst. 8 nařízení č. 987/2009, odměna za práci neposkytuje žádné vodítko nasvědčující tomu, že žalobce vykonával podstatnou část své zaměstnanecké činnosti v Německu. Svou měsíční odměnu pobíral za všechny činnosti dohromady, a aniž byla poměrně rozdělena podle místa výkonu činnosti.

- 25 Rozhodující význam tak má pracovní doba. Žalobce z přibližně 65 dní výkonu činnosti za čtvrtletí pracoval 10,5 dne (přibližně 16 %) v Německu, dalších 10,5 dní (přibližně 16 %) ve Švýcarsku a zbývající dny ve třetích státech.
- 26 Pokud by bylo třeba vycházet z celkové pracovní doby žalobce zohledňující i jeho činnosti vykonané ve třetích státech, předkládající soud by odvolání žalovaného zamítl. V tomto případě by podíl činnosti vykonávané v Německu činil méně než 25 %, a nepředstavoval by tedy podstatnou část zaměstnanecké činnosti. To by mělo za následek, že použitelné by bylo švýcarské právo. Žalobce by pak mohl rovněž požadovat, aby žalovaný konstatoval, že se použije švýcarské právo. Tento závěr vyplývá z čl. 16 odst. 2 první věty nařízení č. 987/2009.
- 27 Pokud by bylo třeba vycházet z pracovní doby žalobce zohledňující pouze jeho činnost vykonávanou v Německu a Švýcarsku, aniž by byla vzata v úvahu činnost ve třetích státech, předkládající soud by odvolání žalovaného vyhověl a zrušil by rozhodnutí Sozialgericht (soud pro sociální záležitosti). V tomto případě by podíl činnosti vykonávané v Německu činil 50 %, a představoval by tedy podstatnou část zaměstnanecké činnosti. To by mělo za následek, že použitelné by bylo německé právo.
- 28 K otázce, zda se má pro účely určení, zda je v členském státě vykonávána podstatná část činnosti, zohlednit veškerá činnost včetně činnosti, která je vykonávána ve třetích státech, se Soudní dvůr podle všeho zatím jednoznačně nevyjádřil.
- 29 V rozsudku ze dne 19. května 2022, Ryanair (C-33/21, EU:C:2022:402), se jednalo o otázku, které právní předpisy v oblasti sociálního zabezpečení se v souladu s relevantními ustanoveními nařízení č. 1408/71 a nařízení č. 883/2004 v obou jeho zněních vztahují na členy palubního personálu letecké společnosti se sídlem v jednom členském státě, pro které nebyla předložena potvrzení E101, a kteří vykonávají pracovní činnost po dobu 45 minut denně v prostorách určených pro posádku nazývaných *crew room*, které má uvedená letecká společnost k dispozici na území jiného členského státu (Itálie), v němž má tento palubní personál bydliště, a kteří se ve zbývající pracovní době nacházejí na palubě letadel této letecké společnosti.
- 30 Z tohoto rozsudku nelze dovodit, zda je při použití čl. 13 odst. 1 nařízení č. 883/2004 třeba zohlednit i činnosti, které jsou vykonávány ve třetích státech. Předkládající soud má za to, že nelze, jak to učinil Sozialgericht (soud pro sociální záležitosti), předpokládat, že z hlediska Soudního dvora při určení podstatné části činností v členském státě bydliště (v daném případě Itálie) zjevně není relevantní, ve kterých dalších státech, v nichž platí daná nařízení, nebo třetích státech zaměstnanci ještě vykonávali činnost, protože jinak by se k tomu výslovně vyjádřil. Rozsudek neobsahuje žádné informace o tom, zda dotčení zaměstnanci vůbec vykonávali činnost ve třetích státech. Za těchto skutkových okolností neměl Soudní dvůr důvod zabývat se otázkou, která je předmětem sporu v projednávané věci.

- 31 Soudní dvůr v rozsudku ze dne 8. května 2019, *Inspecteur van de Belastingdienst* (C- 631/17, EU:C:2019:381), rozhodl, že navzdory činnosti mimo území Unie si dotčený pracovní poměr zachovává dostatečně úzkou vazbu k tomuto území, jelikož si daný zaměstnanec během předmětného období ponechal bydliště v Lotyšsku a sídlo jeho zaměstnavatele se nacházelo v Nizozemsku. Pro účely tohoto řízení z toho vyplývá, že okolnost, že žalobce vykonával činnost nejen v Německu a Švýcarsku, ale i ve třetích státech, nevylučuje dostatečně úzký vztah mezi pracovním poměrem žalobce a územím Unie. Tato skutečnost ostatně není mezi účastníky řízení sporná. Soudní dvůr však mimoto uvádí, že zvláštní pravidla upravená v člancích 12 až 16 nařízení č. 883/2004, a tedy zejména v čl. 13 odst. 1 tohoto nařízení č. 883/2004, nejsou relevantní. Z daného rozsudku tedy nelze dovodit, zda je při použití čl. 13 odst. 1 nařízení č. 883/2004 třeba zohlednit i činnosti, které jsou vykonávány ve třetích státech.
- 32 Objasnění otázky, která je předmětem sporu v projednávané věci, nevyplývá ani z dalšího rozsudku zmíněného žalovaným, tedy z rozsudku ze dne 25. listopadu 2021, *Finanzamt Österreich (Rodinné dávky pro rozvojového pracovníka)* (C-372/20, EU:C:2021:962). Žalobkyně v daném původním řízení a její děti byly německí státní příslušníci s bydlištěm nahlášeným v Německu; její manžel a otec dětí byl brazilský státní příslušník a nikdy se nepřihlásil k trvalému pobytu v Německu. Žalobkyně uzavřela pracovní smlouvu s rakouskou nevládní organizací. Podle této smlouvy se místo zaměstnání žalobkyně nacházelo ve Vídni (Rakousko) a na její rodinné příslušníky, jakož i na ni samotnou se v oblasti sociálního zabezpečení vztahovala působnost Wiener Gebietskrankenkasse (místní zdravotní pojišťovna ve Vídni, Rakousko). Poté, co žalobkyně v původním řízení absolvovala přípravný kurz ve Vídni, zahájila svou misi v Ugandě.
- 33 Soudní dvůr předně opětovně rozhodl, že pouhá okolnost, že k výkonu činností pracovníka dochází mimo území Unie, nestačí k nepoužití unijních právních norem, a zejména nařízení č. 883/2004, pokud si pracovní poměr zachovává dostatečně úzkou vazbu k tomuto území. Soudní dvůr uznal existenci dostatečně úzké vazby k území Unie, zejména [k] Rakousku (zaměstnavatel je usazen v Rakousku). Daná zaměstnankyně tam před svou misí ve třetí zemi absolvovala dobu přípravy a po své misí dobu pro opětovné začlenění. Pracovní smlouva byla uzavřena v souladu s rakouským právem, zaměstnankyně [byla] pojištěna v rámci rakouského systému sociálního zabezpečení a [plnila] úkoly v rámci rozvojové pomoci poskytované Rakouskou republikou. Soudní dvůr čl. 11 odst. 3 písm. a) nařízení č. 883/2004 vyložil v tom smyslu, že určuje právní předpisy členského státu zaměstnavatele, konkrétně rakouské právní předpisy, jako jediné, kterým musí zaměstnankyně podléhat, a není nutné použít podpůrné pravidlo stanovené v písmenu e) tohoto odstavce 3. Zvláštní pravidlo stanovené v čl. 13 odst. 1 nařízení č. 883/2004 při rozhodování nehrálo žádnou roli.
- 34 Předkládající soud z výše uvedených důvodů nepovažuje výklad čl. 13 odst. 1 nařízení č. 883/2004 ve spojení s čl. 14 odst. 8 nařízení č. 987/2009 za nepochybný, pokud jde o otázku, zda je pro účely posouzení, zda je v členském státě vykonávána podstatná část činnosti, třeba zohlednit všechny činnosti

zaměstnanec včetně jeho činnosti vykonávané ve třetích státech, či nikoli, a má za to, že vyvstává potřeba objasnit otázky formulované v rámci předběžných otázek.

PRACOVNÍ DOKUMENT